

MÚSICA

El teatre mozartià palpita amb una orquestra prodigiosa

Crítica

XAVIER CESTER
 BARCELONA

René Jacobs, Palau 100
 PALAU DE LA MÚSICA 24 D'ABRIL

La millor excusa per a aquest succedani d'òpera que és la versió en concert sol ser comptar amb un brillant equip de cantants difícil de reunir en una producció escènica. En aquest *Così fan tutte*, capítol final del seu projecte Mozart amb el Palau de la Música, René Jacobs va aportar un altre argument: situar l'orquestra com a columna vertebral de l'espectacle, fet només possible amb una formació prodigiosa com l'Orquestra Barroca de Friburg. Sota el gest imper-

torbable del director belga i l'ar-

gilant de la concertino Petra Müllejans, la formació alemanya va oferir una veritable borratxera d'atacs, d'accents, de colors, de dinàmiques, de matisos, que van fer que el teatre mozartià prengué vida palpitant. Els instrumentistes, sobretot la fusta, també van interactuar amb exquisida sensibilitat amb les veus (un màgic *Soave sia il vento* en va ser la millor prova).

Jacobs va signar una versió ben íntegra de la partitura, sense maneres puristes (cantants intervenint on no se'ls espera), deixant el camp lliure per a l'ornamentació de les línies vocals i adoptant una gran flexibilitat de temps, tot sempre al servei de la veritat dramàtica. Un *cast* homogeni va participar amb entusiasme del succint alhora que àgil moviment escènic. La Fiordiligi de Robin Johannsen va resoldre amb coratge els formidables esculls del paper (millor la segona ària que la

René Jacobs dirigint *Così fan tutte*. A. BOFILL

primera), tot i una veu un pèl lleugera. La seducció tímbrica no era el principal atribut del Ferrando de Mark Milhofer, fet compensat per una tècnica impecable que no va patir ni amb la tibant tessitura ni amb els passatges d'agilitat. La segona parella protagonista comptava amb la Dorabella de veu carnosa i cant generós de Sophie Harmsen i l'expeditiu Guglielmo de Christian Senn (el programa l'intercanviava per error amb Milhofer). Dos fidels de l'escuderia Jacobs, Sunhae Im i Marcos Fink, van ser una divertida Despina i un Don Alfonso més bonhomíus que cínic, mentre que el Cor de Cambra del Palau complia sense problemes en les seves episòdiques intervencions. Observació final: en obres d'aquesta llargària, com també va ser el cas de la recent *Passió segons sant Mateu* pel mateix René Jacobs, ¿no es podria avançar l'hora d'inici? —